Stjernen.

P. Ebbeson, Redaktor

Alt Bladet vedkommende saasom: Indbetalelser, Adresseforandringer o.s.v. adresseres „Stjernen" Dannebrog, Nebraska.

Penge kan sendes i „Money Orders", Post Note, Bank-Note eller i Registreret Breve.

For Penge der sendes i løse Breve kan Udgiverne ikke være ansvarlig.

"STJERNENS" AGENTER.

„Stjernen" kan bestilles hos efternævnte Herrer, der som vore Agenter er bemyndigede til at modtage og kvittere for Abonnementspenge.

C. H. Christensen, Fremont, Nebr.
N. Fr. Hansen, Cedar Rapids, Iowa.
Chr. Johnson, Minden, Nebr.
B. M. Bager, Akron, Colo.
N. Christensen, Clarkson, Kansas.
H. H. Grunsberg, Hampton, Nebr.
F. Frederiksen, 1113 Boundary Street, Burlington, Iowa.

Prøvenumre eller manglende Eksemplarer faas ved Agenterne naar Henvendelse derom sker itide.

Efter Klokken 12 Middag, Lørdag den 8de Februar er Adgangen til Delagtighed i „Stjernens" Præmier lukket. Tøv derfor ikke længer.

Uærlige Abonnenter.

Det hænder ikke sjældent for os, at en Person, til hvem vi har sendt „Stjernen" i længere Tid, uden at have faaet Betaling en skjøn Dag lader Postmesteren underrette os om, at han ikke vil modtage Bladet længer, og saa mener man at den Historie er endt.

Det er den ogsaa for saa vidt vi lader os nøje med den Behandling; men nu er vi en Gang bleven saaledes til Sinds at vi ikke oftere standser Forsendelsen af Bladet før Restansen bliver indbetalt; og vil man ikke godvilligt betale, bliver vi tvungen til at bruge Loven.

Vi har flere Gange paa Venners Anbefaling sendt Prøvenumre til Folk, som ikke af egen Tilskyndelse har bestilt Bladet. I Reglen naar en Mand ikke ønsker at holde et Blad, der tilsendes ham paa denne ikke usædvanlige Maade, affiger han det enten straks eller naar han har modtaget nogle faa Numre. Men flere har paa denne Maade modtaget „Stjernen" i flere Maaneder, og saa pludseligt faaet den Indskydelse at sige Bladet af uden at ville betale en Cent. Naar der er gaaet saa lang en Tid har vi naturligvis ikke følt os beføjet til at standse Forsendelsen inden Skylden blev betalt. Thi en saadan Adfærd er mildest talt Uærlighed fra den Mands Side, som tager Bladet ud af Posthuset uden at have eller ville betale og det er noget som Landets Love sætter i Klasse med forsætlig Bedrageri, hvilket vil ses af de nedenfor anførte Lovbestemmelser, der er afskrevne fra Postlovene:

Post-Lov.

1. At alle Abonnenter, som ikke giver udtrykkelig Underretning om det Modtatte, betragtes, som om de ønsker at fortsætte med at holde Bladet.

2. At selv om Abonnenterne opsiger Bladet, kan Udgiverne vedblive at sende det, indtil al Gjæld er betalt.

3. Hvis Abonnenter nægter eller forsømmer at udtage sine Aviser fra Posthuset, er de alligevel ansvarlige for samme, indtil al Gjæld er betalt.

4. Hvis Personer udtager en Avis fra Posthuset regelmæssigt i mer end fire Uger, enten i sit eget eller i en anden Persons Navn, pligter den, som udtager Avisen, at betale for den, enten han har bestilt den eller ej.

5. Retten hertillands har i Overensstemmelse med Avisloven ofte afgivet saadan Kjendelse, at hvis nogen bestiller en Avis og forsømmer eller nægter at at tage dem ud af Posthuset og saaledes ikke betaler for den, er dette tilstrækkeligt Bevis for forsætlig Bedrag og kan straffes som saadant.

Der vil altsaa ses at vi har fuld Ret over for de Folk, der søger at bedrage os for Betalingen, og vi vil just her give et lille Vink om, at vi agter at gjøre Brug af denne Ret.

Med det samme vil vi lægge dem paa Sinde, som skylder paa Bladet for 2, 3 eller fire Aar, at det er til deres egen Fordel at gjøre en Kraftanstrængelse netop nu — mens det store Præmietilbud varer — for at betale op. Der er flere af disse Skyldnere, som tier og aldrig lader høre fra sig. Vi veed ikke hvad de tænker, og det vilde være langt mere tilfredsstillende dersom de skrev os et Par Linjer og meddelte lidt om Udsigterne for Betalingen.

Lad ingen smigre sig med det falske Haab, at de skal slippe for at betale.

Børsspil.

Amerika synes at have nedarvet Sydlændingernes Spillesyge. Dette Karaktertræk kommer frem i mange besynderlige Skikkelser. Det er ikke alene den professionelle Spiller, der lokker sit Offer ind i Værtshusets Bagrum, eller et isoleret fint udstyret Værelse i det fornemme Hotel, men det er ogsaa Væddemaal paa Traveheste og Præsidentvalg, Tærningkast for Cigarer, Spil i Aktiepapirer, ja selv med Livsfornødenheder — Brødstof og Fleskeprodukt — bliver der kastet som med Kort og Tærninger. Og mangen en dygtig Amerikaner, som vilde anse det for en Skandale at bruge disse sidste, gjør sig ingen Samvittighedsskrupler over at spille med det, som Landets Indbyggere skal mætte sig med.

Dette Spillevæsen i Levnetsmidler, eller Salg af „usynlige Produkter", som det kaldes, paa Levering i Fremtiden er en meget alvorlig Brøde mod Samfunfundet. Thi disse Operationer fastsætte ikke alene Priserne, men de gjør det med en saadan Vilkaarlighed, at de naturlige Betingelser af Forsyning og Efterspørgsel aldeles taber deres Betydning.

Saa vidt vi ved, tillades sligt Spil ikke i noget andet Land end i Amerika. Der er da ogsaa her i Landet en stærk Uvilje mod denne Slags Forretning, navnlig fra Farmerstandens Side af. Congresmand Connell fra Nebraska har paa Foranledning af Farmerne fra hans Distrikt indbragt i Huset et Lovforslag, der gaar ud paa at indskrænke Salg af Produkter paa fremtidig Levering til „det synlige" eller det Korn, der virkelig eksisterer i Oplagshusene. Et lignende Forslag er i Senatet blevet indbragt af den ny Senator Pettigrew fra Syd-Dakota. Det er dog ikke sikkert, at Kongressen vil gjøre noget ved Sagen, og selv om der virkelig blev vedtaget en Forbudslov, er det ikke saa lidt tvivlsomt, at den vilde blive gjennemført. Staten Illinois prøvede det for nogle Aar siden, og Loven staar endnu — paa Papiret; men der er aldrig en Sjæl, som tænker paa at gjennemføre den.

Ulykken er, at Spillegalskaben har Overmagten, da i høert Fald i de store Byer.

American Building & Loan Association.

Den af Minnesotas Public Examiner Kenyon foranstaltede Undersøgelse af den saakaldte American Building & Loan Associations Affærer viser disse at være i endnu daarligere Tilstand end mange havde ventet, og det ser ud som om dette Selskab var oprettet ene og alene for at berige dets Embedsmænd paa Publikums Bekostning. Først ses det af Mr. Kenyons Rapport til Guvernøren, at The American tvertimod Statens Love har laant $200,000 af Selskabets Penge til et nylig oprettet Brand Asfurance-Kompagni i St. Paul, Minn., uden tilstrækkelig Sikkerhed, og det viser sig, at enkelte af The Americans Embedsmænd var interesseret i dette Asfurance-Kompagni. Det var jo saaledes ganske behageligt for dem at have Aktionærernes Penge at spekulere med; thi hvis det nævnte Asfurance-Kompagni ikke skulde betale sig, saa var det jo kun Aktionærerne og ikke Embedsmændene, der led Tabet. Dernæst bliver man indviet i, paa hvilken flot Maade dette Selskab har lønnet sine Embedsmænd. Mr. Kenyons Rapport gaar over Tidsrummet fra Maj Maaned 1888, da Selskabet blev stiftet, til den 7de December 1889, og i dette Tidsrum er der bleven udbetalt Lønninger til et Beløb af $48,434.72 eller $37,400.00 om Aaret. Det er derfor intet Under, at vi længere hen i Rapporten faar at vide, at Aktierne idag ikke er værd, hvad Aktionærerne betalte for dem.

Selskabet har siden sin Stiftelse udstedt 343,771 Aktier, men heraf er idag kun 194,048 gyldige — ikke nogen videre Fremgang. Endvidere ses det, at Selskabet har maattet udbetale $11,807.83 til misfornøjede Agenter, og vi kunde nævne endnu flere interessante Transaktioner, men tænker, at det anførte er tilstrækkeligt til at vise Folk enten det vil være til raadeligt for dem at have noget med et sligt Selskab at gjøre eller ej.

Guvernør Merriam, General Attorney Clapp og Mr. Kenyon vil i denne Uge tage under Overvejelse, hvilke Skridt der bør tages imod Selskabet, og man antager, at The American vil blive tvungen til at „lukke Butikken".

Det er desværre alt for ofte Tilfældet, at Skandinaver, der har svunget sig op til en anset og fremragende Stilling i det amerikanske Samfund, pranger blandt saadanne Institutioners Embedsmænd og Bestyrere. Dette er udentvivl en fra de „smarte" amerikanske Projektørers Side fint udregnet scheme for at indfange Skandinaverne som Ofre. I nævnte Anstalt finde vi saaledes Svenskerne F. P. Rundell og Lars Swenson, førstnævnte som Præsident og sidste som Kasserer. Naar man ved at Byerne St. Paul og Minneapolis tæller et stærkt skandinavisk Element, ligger det nær at antage at mange tusinder Landsmænd i god Tro har anbragt deres surt erhvervede Sparestillinger i ovennævnte Indretning. Vi ved ikke af andet end de to nævnte skandinaviske Medborgere ellers er Mænd af hæderlig Karakter; ikke destomindre vil deres nære Slægtskab til en saadan tvivlsom Anstalt reflektere en Skygge paa deres Anseelse i Almenhedens Øjne. Nu er det vel ikke sagt, at Indskyderne just skal miste Beløbet, men der vil udentvivl gaa lang Tid inden Pengene tilbageerholdes, og saa bliver det endda uden Renter, om det bliver det fulde Beløb, der udbetales. Havde Selskabet faaet Lov til at operere som begyndt, uden Statstilsyn, er det nok muligt, at det en skjøn Dag havde endt i komplet Bedrageri.

Forpagtning af offenlig Domæne.

I mange Aar har de For. Staters Regjering havt for Skik at udleje Dele af Staters Omraader til private Korporationer, og disse har da kunnet udpine og udplyndre de ubefolkede Strækninger efter Behag. Som oftest har vederlaget kun været en Ubetydelighed men den anrettede Skade er bleven uerstattelig. Naar disse Korporationer først faar fat med den lille Finger, er det siden umuligt at stille deres Rovlyst. Hvem mindes ikke det Bryderi, Regjeringen havde med at faa udbrevet Kvægbaronerne fra Vestens Græsmarker, de havde bidt sig saa fast som en Igle paa levende Kjød. Dette Eksempel vil give et lille Begreb om, hvor besværligt det er at afvise den Klasse Folk, det i over et Fjerdingsdel Aarhundrede kontrakt- og tvomæssigt har tilranet sig Nationens offenlige Omraade.

En Sag netop af denne Beskaffenhed har man nu paa Dagsordenen. For en Del Aar siden bortforpagtede Ministeriet for det Indre til en privat Korporation Enerettigheden til at bruge Sælfiskeriet ved Alaskas Kyst. Kontrakten er nu udløben, og Selskabet anstrænger sig for at faa den fornyet. Imidlertid fortælle Regjeringens Opsynsmænd, at der hvert Aar bliver nedslagtet 1 — 200,000 Sælunger, og denne skjændige Ødelæggelse foraarsager en stærk Formindskelse i Sælernes Rige, og det kunde synes, at det var paa høje Tid at sætte en Stopper for denne Bortforpagtning, der kun er et andet Navn for Udplyndring af Statens Resurser. Alaskas Sæl-Øer bør beskyttes, og Myrderiet ophæves. Sælens Ynglesteder skulde ogsaa bevogtes, og naar Tilladelse gives til at drive Sælfangst, bør det kun ske med stræng Kontrol og kun paa visse Tider af Aaret.

Denne Bortforpagtning røber mildest talt en daarlig Forvaltning fra vor Regjerings Side af. Det er jo klart, at naar nogle Mænd faar Eneret for et givet Tidsrum paa den Slags Ting, saa er de efter at lave det mest mulige der af, selv om de ødelægger det i Bund og Grund, Følgerne er de jo slet ikke ansvarlige for. Desuden er denne Praksis jo aldeles fornuftsstridende. Med ligesaa fuld Føje kunde Kongressen gaa hen og give en vis Person Eneret paa al Sejladsen i Mississippien til sin private Fordel, som at give et Kompagni Lov til at tage Sæl-Øerne i Alaska i Besiddelse og udrydde deres Sælbesætning.

Rigdommens Forpligtelse mod Arbejdet.

I denne bevægede Tidsalder, da det store Samfundsspørgsmaal: „Forholdet mellem Kapital og Arbejde" ligesom staar i Fyr og Flamme, vilde jeg nok med Redaktørens Tilladelse ogsaa give mit Bidrag i Laget, i den Tanke, at det maaske kunde vække til sund Eftertanke paa flere af de omstridt Punkter.

Trods al den Uklarhed, Forvirring og Brøvl, der omgiver de Spørgsmaal, der udspringer fra Forholdet mellem Kapital og Arbejde, saa er der desuagtet visse Punkter i Sagen, om hvilke der ifølge min Overbevisning ikke bør være stor Uenighed. En Mand har Ret til at blive rig; der er ikke en Arbejder i Landet, uden han er personlig interesseret i, at denne Ret anerkjendes. Ønsket om at blive rig er en lovlig Spore til Arbejde og Anstrængelse og til sund Sparsommelighed. Det er ingenlunde Livets største Maal, men der er da intet galt i det, saa længe det ikke sætter sig op over Ærlighed og godt Naboskab. Rige Folk vil der altid være nogle af, og det bør der ogsaa være. Der maa være Pengesække og store Kapitaler, ellers bliver der ingen Marker for Arbejdet og Foretagsomheden, ind i hvilke de kommende Slægter kan trække og erhverve sig Livets Ophold. Lad mig gaa videre og sige, at der altid vil blive — og altid bør være — Arbejdere. Folk er alle fødte med forskjellige Talenter og Kræfter: nogle er bedre skikket til at arbejde med Hænderne end med Hovedet, nogle kan bedst lægge Planer og andre har bedst Greb paa at sætte dem i Gang; der er ingen, som kan gjøre for den Ting. Det er Naturens Orden, og naar det er Naturens Orden, saa er det godt og vis. Dersom det var anderledes, kom Verden til at staa i Stampe. En enkelt Mands Kapital og Forretningsgeni kan holde Liv og Trivsel i en hel Arbejderby, og Forholdet mellem Hovedet og de mange Hænder i en saadan Kommune synes at være hel naturlig og sund, og det er det utvivlsomt ogsaa.

Nej, det er ikke saadan at forstaa, at Arbejderlederne bekjæmper en Mand fordi han er rig; for alle Arbejderlederne vil gjerne selv blive rige. Hvad de særlig ønsker, er at blive rigere end de nu er. Deres kjæreste Ønske er at faa Del i den Rigdom, som de nu ser at andre skrabe sammen. Dette kan naturligvis ikke ske uden paa naturlig Maade. Virkeligt Samarbejde og Paatagelsen af den samme Resiko, som Kapitalisterne er udsatte for, og Udøvelsen af det samme Forretningstalent kan alene give Arbejdet al den Velstand, det produserer. Alle Arbejdets sande Venner — og der findes ogsaa nogle af dem blandt rige Folk — vil glæde sig over enhver Sukses, som Kooperation og en Sammenslutning af smaa Midler vil bringe det. Det er den eneste Fremgangsmaade, der er sund, ja den eneste, der er lovlig. Strejker og ethvert organiseret Forsøg paa at opskrue Daglønnen er ligesaa unaturligt, tyrannisk og uretfærdigt som de af Kapitalen istandbragte Sammensværgelse for at trykke Daglønnen ned; det bliver til syvende og sidst det samme: Fordyrelsen af Levnetsmidlerne, og er altsaa en Synd imod Samfundet. Kapitalen har noget at klage over, lige saa vel som Arbejdet med Hensyn til Tjeneste og Løn. Det er unægtelig og utvivlsomt lige saa vanskeligt at faa en Dags Arbejde udført af dygtige Hænder og en samvittighedsfuld Vilje paa den ene Side som det paa den anden er at faa et rimeligt Vederlag for dette Arbejde, og saalænge som dette kan siges med Sandhed maa Arbejdet være lidt varsom i dets Forlangender.

Tre Venner traf en Dag sammen efter den store Brand i Chicago. De to havde mistet hele deres Formuer, som de ved heldige Forretningsforetagender havde ophobet. Til disse to sagde den tredje: „Ja Gudskelov, at der er nogle af mine Penge sat paa Steder, hvor de ikke kunde brænde!" — hvorpaa han med let Sind vendte sig bort for at begynde Livet paany. Hans Fælle i Ulykken vendte sig til sin Ledsager og sagde: "Den Mand bortskjænkede omtrent en million Dollars i fjor, og havde jeg ikke været en Nar, vilde jeg have gjort det samme." Denne Fortælling bringer mig netop ind paa det Emne, jeg ønsker at belyse i denne Artikel, nemlig: Det er ikke Rigdommen, der er modbydelig — den Rigdom, en Mand kan bruge til egen Velfærd og hans Familjes Velfærd — men det er den overflødige Rigdom, der er baade en Byrde og en Forbandelse, den overflødige Rigdom, der ophober sig i Tusinder og Millioner, medens den offenlige Velgjørenhed vandrer om med Betlerstaven, medens Læreanstalter trækkes med Sultedøden, medens Tusinder frister en kummerlig Tilværelse fra Haanden til Munden, medens Stolene i de store Kirker er saa kostbare at de fattige ikke kan komme paa de Steder, medens Forsamlingshuse og Biblioteker og Læseværelser ikke anskaffes paa de Steder, hvor de netop tiltrænges for at holde hele Slægter af unge Mand borte fra Fordærvelse og medens et tusinde andre Ting, som kun Rigdommen kan skaffe, faar Lov at mangle.

Hvad er det i Grunden Arbejderen forlanger? Han vil nok være rig, men er meget tilfreds (bare Demagogerne vil lade ham i Fred) naar han faar nogle af de siviliserende og opløftende Privilegier, som alene Rigdommen kan skaffe til Veje. Dersom Arbejderen, naar han har endt Dagens Slid, kan søge hen i et propert og behageligt Læseværelse i hvilket han har fuld Rettighed, dersom han om Søndagen kan sætte sig ned i en Kirke som Rigdommens Overflod har gjort til hans, dersom han kan sende sin opadstræbende begavede Søn paa Højskolen og saaledes give ham den samme Anledning til at komme frem i Verden som hans Prinsipals Søn har, dersom han kan føle Forvisning om, at dersom Ulykken skulde ramme ham, at der da er Midler tilvejebragt af Rigdommen til at holde Nøden borte fra hans Hjem — Midler som han ved er opgravede af Jorden ved Arbejdets stærke Arm og som nu tildagegives Arbejdet af dem der har samlet mere end de behøver, saa vil han være tilfreds og lykkelig, og det burde han ogsaa være. Ja, jeg vil endogsaa gaa videre og paastaa, at ifølge Retfærdighedens Regel, bør han have alle disse Goder og Privilegier. Det er rimeligt, at han forlanger og venter dem. Det bliver snart lige saa galt her i Amerika som i England, dersom det skal blive ved som det er. Der er bogstavelig talt millioner Mennesker i England, der hentrælle Livet i den yderste Haabløshed. Enhver af dem ved, at han maa arbejde for Brødet saa længe han kan røre sig, og naar han ikke kan længer er der ikke andet for end Døden eller Fattiggaarden. Hvormeget bedre er vel Stillingen i vort eget kjære Danmark, i Belgien, i Tyskland? Hvilken frygtelig Tanke, at en lignende Tilstand i en nærmere eller fjernere Fremtid skulde stille sig i Vejen for Amerikas arbejdende Millioner! Det kan bringe et Bjerg til at skjælve. I Europa er der Herskaber i tusindvis, som holder værdifuldt Land alene for Jagtsportens Skyld og kan ikke faa Ende paa deres Indtægter uden ved at bortødsle dem paa Lasten og fashionabelt Gøgl. Her i Amerika er det samme Væsen godt i Gang. Uhyre Formuer opvokse allevegne. Millionærernes Antal er allerede betydeligt. Disse Folk har det i sin Magt at afgjøre flere af de vigtigste Spørgsmaal, der nu er oppe, eller vil dukke op, mellem Kapital og Arbejde. De har det ogsaa i sin Magt at gjøre sine Navne udødelige som Landets Velgjørere og som Velgjørere mod den store Interesse, ud af hvis Produktevne enhver Daler, de ejer, er kommen.

Den overflødige Rigdom i Amerika vilde kunne skaffe ti tusind Pladser i Landets lærde Skoler for fattige Elever, udstyre enhver By med en god Bogsamling og Læseværelse, gjøre Plads i Kirkerne for ti millioner Mennesker som nu maa blive hjemme samt grunde Hospitaler og Hjælpefond til at imødekomme alle Arbejdets Krav. Ja, hvad der er mere, og i mange Henseende bedre, den overflødige Rigdom kunde i mange Tilfælde laane Arbejdet den Kapital, der fordres for at skaffe det Profiten paa dets eget Udlæg. Er der nogen Mand, som besidder Rigdommens Overflod, der med Haanden paa Hjertet vover at paastaa, at han har ingen Pligter i denne Henseende?

Arel Blybæk.

Talmages Valfart til Palastina.

Den berømte amerikanske Prædikant De Witt Talmage er nylig vendt tilbage fra en Tur i det hellige Land og opholder sig i disse Dage i Paris, hvor han er Gjæst hos den amerikanske Gesandt, Mr. Reid. Om sin Rejse i det gamle Orient udtalte Talmage sig saaledes til en Blad-Referent:

„Jeg er kommen tilbage fra den fornøjeligste Rejse i hele mit Liv. Jeg har været over hele det hellige Land og italienske Egne, som jeg ikke før har berejst, f. Eks. Rom, skjønt jeg i min Tid har gjort flere Europarejser. Enhver Plet i Palastina har en særegen Interesse for mig. Da vi nærmede os Betlehem og Jerusalem kunde jeg ikke sove; jeg var som greben af et Barns glade Stemning, for det var en Livsdrøms Virkeliggjørelse. Ved Jeriko traf jeg sammen med en Amerikaner, hvis Navn jeg ikke mindes; han ønskede at jeg skulde døbe ham i Jordans Flod. En dejlig Søndagsmorgen, da Solen skinnede klart, samledes vi ved Flodbredden. Jeg var klædt i en arabisk Shieks hvide Kappe. En lille Skare interesserede Tilskuere, der imellem flere Amerikanere, samledes om os, og vi sang tilsammens "On Jordans Stormy Bank I Stand", som min Datter havde afskrevet fra en Sangbog og uddelt. Der efter udførte jeg Daabshandlingen, og vi skiltes ad. Min Rejse var rig paa bibelsk Interesse; jeg vandt et godt Udbytte deraf."

Augusta.

Enkekejserinde Marie Louise Katharine Augusta, om hvis Død vi fortalte sidste Uge, var født i Weimar den 30te September 1811. Hendes Fader var Storhertug Karl Frederik af Sachsen-Weimar. Hendes Moder var en Datter af Kejser Paul I af Rusland, og Augusta var saaledes et kjødeligt Søskendebarn af Kejser Alexander I, Kejser Nikolaus I og Storfyrst Konstantin, alle tre mægtige Personligheder, som i den første Halvdel af Aarhundredet øgede en bestemmende Indflydelse paa den europæiske Politik. Hun opdroges hos sin Bedstefader, Karl August, Goethes Ven, og hun sagde ofte med Stolthed, at hun var en Discipel af den store Digter. Goethe taler i et af sine Værker om „Prinsesse Augustas mangesidig og harmoniske Dannelse." Hendes ældste Søster og hun selv ægtede to Brødre, Prins Karl af Preussen (Friederich Karls Fader) og Prins Wilhelm, senere Konge af Preussen og Kejser af Tyskland. Hendes Bryllup stod den 11te Juni 1829, da hun gik i sit 18de Aar. Hun fik kun to Børn, Sønnen Frederik Wilhelm, der i saa mange Aar gik under Navn af „Kronprinsen" og endelig blev Kejser i 100 Dage, og Datteren Louise, der blev gift med Storhertugen af Baden og endnu lever. Gjennem disse Børn blev Augusta Bedstemoder til den nuværende tyske Kejser, Wilhelm II, og til den norsk-svenske Kronprinsesse Victoria, og Oldemoder til Kejserens fire Sønner og Datterdatterens tre Sønner.

Augusta var i sit hele Liv en Beskytterinde af Videnskab, Literatur og Kunst og tog i de senere Aar ogsaa en virksom Del i alle velgjørende Foranstaltninger. Under den fransk-tyske Krig sørgede hun kongeligt for de saarede Soldater og ydede dem en kraftig Hjælp. I 1872 grundede hun i Charlottenburg (nogle Mil i Sydvest for Berlin) en Opdragelsesanstalt for Døtre af Officerer, der var faldne i Krigen, og i Berlin lod hun opføre Bygninger for fattige efter den samme Plan, som den store Amerikaner Peabody fulgte i London. Opdraget ved Herders Fødder og i de Traditioner, som herskede ved det oplyste Hof i Weimar, omgav hun sig jevnlig med lærde Professorer. Den store Naturforsker Humbolt, Chirurgen Dieffenbach og Billedhuggeren Rauch var hendes Venner, og da hun var bleven Dronning, kaldte hun til Berlin Tyskalands Bjørnson Berthold Auerbach, Werder og Gustav zu Pulitz. Intet større literært Arbejde eller Kunstværk saa Lyset uden at vække hendes Interesse. Med al sin Dannelse og Humanitet kjendte hun dog ikke Folket og saa i Bestræbelserne for at udvide Folkemagten kun et Overgreb. Hun kunde ikke forstaa, at den kongelige Vilje skulde bøje sig for Folkeviljen. Under Martsurolighederne i Berlin i 1848 var hun den ivrigste til at holde paa, at Tropperne skulde hugge ind og blive i Byen, efterat Bevægelsen havde lagt sig. Hendes Mand blev i de Dage højst upopulær, og hun bar en stor Del Skylden derfor.

Med Bismarck stod hun paa en spændt Fod, og Rygtet siger, at det var ham, som gav hende Tilnavnet „Musen fra Weimar". (Grækerne havde 9 Visdomsgudinder, kaldet de 9 Muser). Hun mistænktes for at holde med det paveligе Parti under den berømte Kulturkamp, som udbrød efter den fransk-tyske Krig og ikke rigtig er endt endnu.

Hun var høj af Vækst og havde et bydende Væsen. Lig sin Mand var hun rank som et Lys, og skjønt hun ikke havde nogen stærk Helbred, taalte hun dog megen Anstrengelse.

Fribilletter fra Skandinavien koste nu kun $18.75 hos A. Mortensen & Co., 140 E. Kinzie Street, Chicago, Illinois, eller deres Agenter, eller A. E. Johnson & Co. 5 Broadway, New York.

Brev til vore Kunder.

Vi vil herved underrette alle og enhver om, at fra 1ste Januar, 1890, vil vi stoppe al Kreditforretning og handle udelukkende for Kontant og Produkter. Vi tror Krediten er ruinerende, baade for Kjøberen og Sælgeren, og vi tænker ved Hjælp af Kontant Systemet at blive istand til gjennemgaaende at nedsætte vore Priser adskillige Procenter.

Paa samme Tid som vi bekjendtgjør for Publikum denne Forandring i vor Forretning, saa vil vi bruge Lejligheden til at bede de mange af vore ærede Kunder, som staar i Gjæld til os, om inden første Januar at indfinde sig og betale eller opgjøre deres Regninger paa tilfredsstillende Maade til os.

Vi takker dem alle for den svundne Tid og ønsker vore Venner en Glædelig Jul og et godt Nytaar.

Med Agtelse,
M. Andersen & Co.

Billetkjøbere gjøres opmærksomme paa, at Prisen paa Billetter til og fra Skandinavien nu er nedsat til $18.75 af A. Mortensen & Co., 140 E. Kinzie Street, Chicago, Ill. Besøg eller tilskriv dem eller deres Agenter, eller A. E. Johnson & Co., 5 Broadway, New York.

Tandlæge-Kunsten.
Kunstige Tænder $8 pr. Sæt hos Tandlæge Morrill, over First Nat. Bank, St. Paul.